

Kohtumine Jeesusega

„Jeesus on jäänud
Euharistiasse, et ravida meid
nõrkustest, kahtlustest ja
hirmudest. Ennekõike on ta
seal, et õpetada meid
armastama, et lähendada meid
oma Armastusega.”

14.07.2017

*Jää meie juurde, sest õhtu jõuab ja
päev on juba veeremas.[1]*

„Sellise tungiva kutse esitasid kaks
ülestõusmispäeva õhtul Emmause

teel olnud jüngrit nendega liitunud Teekäijale. Kurbusest rõhutuina ei tulnud neile mõttesegi, et see võõras polnud keegi muu kui nende surnuist ülestõusnud Õpetaja. Ent nad tundsid endi südant "põlevat" kui ta nendega kõneles ja neile Pühakirja „seletas”. Sõna valgus vabastas nende südame raskusest ja "nende silmad läksid lahti". Lõppeva päeva varjude ja nende vaimu katva pimeduse keskele tõi Teelkäija valguskiire, mis läitis neis taas lootuse ning suunas nende südame igatsema valguse täiust. „Jää meiega,” palusid nad. Ning tema nõustus. Peagi pärast seda kaob Jeesuse pale, ent nende Õpetaja jääb nendega, peidetuna „leivamurdmises”, mis avas nende silmad teda ära tundma.[2]

Nõnda algab püha Johannes Paulus II kiri Armulaua-aasta puhul. Stseen jüngritest Emmause teel on ajakohane: Jumal, kes tuleb meiega

eluteel kohtuma. Ta tuleb alati selleks, et tuua lohutust ning et taastada rasketel hetketel meie rõõm ja lootus.

Kui ta oli oma missiooni lõpule viinud, kadus meie Issand ja jättis need kas jüngrit Emmauses üksinda – kuid üksi kõigest näiliselt, nende jaoks, kes näevad vaid ihulike silmadega. Tegelikult on Ta jäänud kõigi jaoks ja kõigiks aegadeks Euharistiasse, nõnda et see Emmause stseen kordub meie elus üha uuesti ja uuesti – millal iganes me seda vajame.

„Jeesus on jäänud Euharistiasse, et ravida meid nõrkustest, kahtlustest, hirmudest ja ängistustest; et ravida meid meie üksildusest, meie kimbatusest, meie heitumusest; et saata meid meie teel; toetada meid meie võitluses. Ennekõike on ta seal, et õpetada meid armastama, et

lähendada meid oma
Armastusega.”[3]

Kui lihtne on läheneda tabernaaklile, kui me mõtiskleme ime üle, et Jumal on saanud inimeseks, kes on jäänud meie juurde! Me lähme, et avada oma süda ja leida lohutust nagu jüngrid Emmauses. Kui me läheme selle usaldusega Issanda juurde, saab Euharistia meie jaoks vajaduseks. See saab meie siseelu keskmeks ja juureks ning selle lahutamatu tagajärjena ka meie apostolaadi hingedeks.

Eks meie süda põlenud meie sees?

Meie apostolaadi viljakus sõltub meie ühendusest Kristusega. Omapäi ei suuda me midagi teha: *sine me nihil potestis facere*. [4] Igaüks meist tunneb oma väiksust ja sageli saame me tunda oma puudulikkust. Lisaks võime me pingelisest tööpäevast

tingitud väsimuse või apostolaadis ette tulevate raskuste tõttu kaotada silmist oma kristliku kutsumuse suuruse ning leek, mis põleb meie südames apostolaadile, võib kustuda.

Euharistias kohtame me tugevust, mis meid toetab, sest seal kohtame me Teda. See on isiklik kohtumine, milles annab Jeesus end meile ja kingib oma tõhusat abi. Iga kord, kui me puuduses olles tabernaakli ette palvetama läheme annab Jeesus, just nagu jüngritele Emmauses, meie elule mõtte, taastab meie üleloomuliku pilgu, lohutab meid meie raskuses ja täidab meid apostelliku innukusega. *Omnia possum in eo qui me confortat.*[5] Issandaga koos suudame me kõike teha, *quia tu es Deus fortitudo mea.*[6] „Selles sakramendis on selge, et Kristuse Veri lunastab ning ühtlasi toidab ja rõõmustab meid. Kristuse Veri uhub minema kõik patud (vrd Mt 26: 28) ning taastab hingepuhtuse

(vrd Ilm 7:14). Tema Veri sigitab kehalt ja südameelt puhtaid mehi ja naisi (vrd Sk 9: 17). See on Veri, mis meid joodab ja joovastab püha Vaimuga ning pehmendab me keelt, et võiksime laulda ja vesta magnalia Dei, Jumala vägevaid tegusid.”[7]

Kristusega ühekssaamine joovastab meid püha Vaimuga, täites meie südamed. Me oleme kannustatud kuulutama Jumala imelisi tegusid, andma teistele edasi oma rõõmu Kristuse enda agarusega. „*Nonne cor nostrum ardens erat in nobis, dum loqueretur in via?* – Eks meie meel põlenud meie sees, kui Ta meiega teel rääkis? Kui sa apostel oled, pidid need Emmause jüngrite sõnad iseenesest sinu ametikaaslaste huulile tulema, kui nad sind oma eluteel kohtasid”[8]

Me kasvame armastuses Kristuse vastu mitmete euharistlike vagaduskommete kaudu, mis

moodustavad osa Kiriku
traditsioonist: püha Missa, palve (kui
võimalik, siis tabernaakli ees),
Pühima Sakramendi külastamised,
mõtisklemine Aquino püha Thomase
hümi *Adoro Te Devote* üle, sagedased
vaimsed armulauad, rõõm
tabernaaklite avastamisest, kui me
neist tänaval möödume... Kõik see on
tõeline kohtumine Kristusega, millest
me ammutame uut jõudu oma
sisemise võitluse ja apostolaadi
tarvis.

Meie ühendus Kristusega saavutab
oma kõrgpunkti siis, kui me võtame
Teda vastu Armulauas. Sel hetkel
kohtume me Temaga kõige
täielikumal ja kõige intiimsemal
moel ning meist saab üha enam *ipse
Christus*. Kasutagem seda kohtumist
selleks, et rääkida Temaga oma
sõpradest ja palugem Tal pöörata
nende südameid. „Jeesus jäi meie
juurde Pühas Hostias, et olla meie
kõrval, meid kaitsta ning juhatada. Ja

armastust saab tasuda vaid armastusega. Kuidas saame elada kasvõi päeva, ilma et pöörduksime Pühima Sakramendi poole, kasvõi mõneks minutiks, et teda tervitada ja oma armastust väljendada nagu lapsed ja vennad?”[9]

See reaalsus ühtib sellega, kui meile ei saa palves osaks ühtki tajutavat lohutust või kui me oleme läbimas suuremat kuivuse perioodi oma siseelus. See on hetk, mil me kohtame Issandat Ristil, mis on meie apostolaadi lahutamatu osa. „Kui me tahame tõesti saada Euharistlikeks hingedeks ja palvehingedeks, siis peame me suretamist otsides ning vastu võttes olema harjumuslikult ühendatud Ristiga.”[10]

Juhatades teisi euharistlikule kohtumisele

„Kaks Emmausi jüngrit, olles Kristuse ära tundnud, „tõusid samal tunnil ja

läksid” (vrd Lk 24,33), et anda teada seda, mida nad olid näinud ja kuulnud. Olles tõeliselt kohanud Ülestõusnut tema ihust ja verest osa saamise kaudu, ei saa me kogetud rõõmu vaid endale hoida. Kohtumine Kristusega, mida Armulaud püsivalt tugevdab ja süvendab, esitab Kirikule ja igale kristlasele tungiva üleskutse anda tunnistust ja evangeliseerida.”[11]

„Me peame apostolaadi kaudu paljusid teisi „nakatama”, mida rohkem, seda parem, et ka nemad otsiksid ja hoiaksid alal seda võrratud sõprust.”[12] Teha apostolaati tähendab asetada inimesed Kristuse ette: juhatada neid kohtumisele Õpetajaga nagu Andreas juhatas Peetrust või Filippus Naatanaeli.[13] Seega peame me juhatama oma sõpru *paikadesse, millest Jeesus möödub*, tehes võimalikuks kohtumise, et nad terveneksid nagu pimedana

sündinud mees, saaksid lohutatud nagu jüngrid Emmauses või kutsutud nagu Matteus.

Meie süda on täidetud rõõmuga, kui me viime ellu sügavat pihi- ja armulaua apostolaati meid ümbritsevate inimestega. „Meie silmad avanevad nagu Kleopasel ja tema kaaslasel, kui Kristus leiba jagab. Ja kuigi ta me silmist jälle kaob, oleme ka meie võimelised õhtuhämaruses uuesti teekonda alustama, et rääkida temast teistele, sest nii suur rõõm ei mahu ühte rinda.”[14]

Edendades „Euharistia kultuuri”

Paljude inimeste jaoks võib esimene kohtumine Kristusega olla meie endi eeskuju, meie elu, mis püüdleb Kristusega samastumise poole. Me oleme instrumendid toomaks neid Õpetaja juurde. Eeskuju järjepidevast

kristlikust elust on teiste jaoks atraktiivne; seetõttu ei tohiks me karta end kristlastena näidata ja käituda sellistena keset maailma. Nagu rõhutas püha Johannes Paulus II: „Kristlased peaksid pühendumata jõulisema tunnistuse andmisele Jumala kohalolekust maailmas. Me ei tohiks karta kõneleda Jumalast ja anda püstipäi tunnistust oma usust. „Armulaua kultuur“ edendab dialoogi-kultuuri, mis ammutab Armulauast jõudu ja toidust. Viga oleks mõelda, et mistahes avalik viide usule seab mingil moel kahtluse alla riigi ja tsiviilinstituutide õiguspärase iseseisvuse või et see võib isegi ohutada sallimatust.”[15]

Oma usust välist tunnistust anda on kodanikena meie õigus ja kristlastena meie kohtustus; see on inimese väärrikusega kooskõlas tegutsemisviis ja vastus kõigi inimeste südames peituvale

igatsusele tunda tõde. „Oled meid teinud Enda jaoks ja rahutu on meie süda, kuni ta ei puhka Sinus.”[16]

Juhtida teisi inimesi kohtumisele Tõega on parim asi, mida me nende jaoks teha saame. See on hüve, mis neid vabastab ega ole kunagi sallimatu: *te tunnetate tõde, ja tõde vabastab teid.*[17]

Meie tunnistus euharistlike hingedena annab valgust, mis aitab teistel Valgusele läheneda. „Kui Jeesus külla jõudes teekonna jätkamist teeskleb, peavad need kaks jüngrit Teda kinni ja peaaegu sunnivad endaga jääma. Hiljem tunnevad nad Ta ära leivamurdmisest: Ja nad ütlesid teineteisele: „Eks meie süda põlenud meie sees, kui ta teel meiega rääkis ja meile kirju selgitas?” Iga kristlane peab Kristuse inimeste keskel kohalolevaks tegema. Ta peab käituma nii, et Temaga suhtlejad tajuvad bonus odor Christi’t, Kristuse head lõhna. Inimesed peaksid õpilastes ära tundma Õpetaja.”[18]

Kutsumus – kohtumise tulemus

„Nähes seda kurvastavat teadmatust isegi paljude katoliiklaste seas, mõelgem sellele, mu pojad ja tütred, kui oluline on seletada inimestele, mis on Missa ja mida see väärt on, millised tingimused peaksid meil täidetud olema Issandad Pühas Armulauas vastu võttes, vajadust minna ja külastada Teda tabernaaklis ning “vagaduse viisakusnormide”[19] tähendust ja väärtust. Siin näeme me ammendamatu ja viljakat põldu meie isiklikuks apostolaadiks.”[20]

Kui meie elu on tõeliselt euharistlik, kui kogu meie päev tiirleb Püha Missaohvri ja tabernaakli ümber, siis leiame me olevat loomuliku anda meid ümbritsevatele inimestele koolitust ja tuua neid Armulauas oleva Kristuse juurde. „Kui me koguneme püha Missaohvri

pühitsemise ajal altari ette, kui me vaatleme Kristuse Ihu, mis on välja pandud monstrantsis või kui me kummardame Teda tabernaaklis, siis tuleb meil uuendada oma usku, mõelda uuele olemisele, mis meisse tuleb, ning lasta end puudutada Jumala armastusel ja õrnusel.”[21]

Inimene, kes läheneb Euharistiale, kohtub Kristusega isiklikult ja on valmis vastu võtma tema kutset, seda sama kutsed, mille said esimesed kaksteist ja nii paljud teised, kes kohtasid Kristust oma teel: *tule ja järgne mulle*.

„Euharistias annab Jeesus meile kindla pandi, et Ta on kohal meie hinges; pandi oma väele, mis maailma ülal hoiab, oma päästetootustele, mis aitavad inimperel eluneda igavesti taevases kodus, kui aeg lõpule jõuab. Seal leiame me eest Jumal- Isa, Jumal-Poja ja Jumal-Püha Vaimu – pühima

Kolmainsuse, Ainujumala. Kui me usume Jeesusse, Tema tõelisesse kohaolusse leiva ja veini kujul, on mängus kogu meie usk.”[22]

[1] Lk 24: 29

[2] Paavst Johannes Paulus II.
Apostellik kiri *Mane nobiscum Domine*, 7.10.2004, nr 1

[3] Prelaadi kiri, 6. oktoober 2004,
nr 8

[4] Jh 15: 5

[5] Fl 4: 13. Tõlge: „Ma suudan kõik tema läbi, kes teeb mind vägevaks.”

[6] Ps 43[42]:2 (Vulgata). Tõlge: „Sest sina oled, Jumal, mu tugev kaitse.”

[7] Prelaadi kiri, 6. oktoober 2004,
nr 8

[8] Püha Josemaría. *Tee*, nr 917

[9] Püha Josemaría. *Vagu*, nr 686

[10] Prelaadi kiri, 6. oktoober 2004,
nr 36

[11] Püha Johannes Paulus II.
Apostellik kiri *Mane nobiscum*
Domine, 7.10.2004, nr 24

[12] Prelaadi kiri, 6. oktoober 2004,
nr 35

[13] Vrd Jh 1: 40–45

[14] Püha Josemaría. *Jumala sõbrad*,
nr 314.

[15] Paavst Johannes Paulus II.
Apostellik kiri *Mane nobiscum*
Domine, 7.10.2004, nr 26

[16] Püha Augustinus. *Pihtimused*.
1,1,1

[17] Jh 8: 32

[18] Püha Josemaría. *Kui Kristus on möödumas*, nr 105

[19] Püha Josemaría. *Tee*, nr 541

[20] Prelaadi kiri, 6. oktoober 2004, nr 35

[21] Püha Josemaría. *Kui Kristus on möödumas*, nr 153

[22] *Ibid*

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/et-ee/article/
kohtumine-jeesusega/](https://dev.opusdei.org/et-ee/article/kohtumine-jeesusega/) (04.08.2025)